

ERC

CONCULCACIONS (52)

Vet aquí que en aquests moments no veig clara la projecció del partit Esquerra Republicana de Catalunya. No és que tingui una informació fidedigne de com es troba el partit, ni tan sols de quina és la seva consistència política, ni del suport més o menys incondicional que rep dels seus seguidors. El que em fa dubtar de la seva fortalesa és la inconsistència que atribueixo als seus líders actuals: Josep Lluís Carod-Rovira, Joan Puigcercós i fins i tot Josep Hugué.

A partir que es va avenir a formar part del govern dit del tripartit ja em va fer mala espina. Coneixent la nul·la catalanitat del PSC i especialment de Maragall més la pobríssima catalanitat de IVC em va sorprendre negativament que ERC s'avingués a formar govern amb aquests acompanyants tan descolorits i amb la seva mirada sempre pendent dels dictats que es pasten a Madrid.

Com que de sempre ERC ha estat un partit, segurament l'únic que em despertava algunes simpaties, i per tant n'he anat seguint els seus passos, he pogut constatar que els meus temors inicials s'han anat confirmant. No em referiré als greus fracassos de les infraestructures recents del nostre país, de les que el govern de Catalunya se n'ha rentat olímpicament les mans, atribuint-ne les mancances únicament als anteriors governs. Al meu entendre tots han quedat ben retratats, sobre el seu grau de implicació amb Catalunya i de com des de Madrid els colen una quantitat de gols que ens ha d'esgarriar alarmantment.

Em refereixo solament a la valoració del concepte de independència que s'endevina als dirigents actuals del partit. Jo crec en els metges, però això no em faculta per a exercir com a tal, ja que em caldria una formació i una pràctica per a poder pretendre l'exercici d'aquesta professió. Evidentment que no hi ha escoles de polítics ni facultats universitàries que formin aquests gestors de la vida política. La que més s'hi deu acostar és la de ciències socials. Sigui com sigui, al meu entendre els actuals impulsors d'aquest partit no han adquirit els coneixements necessaris, ni la perspectiva suficient, per gestionar el difícil camí de la Independència de Catalunya.

Ho demostra massa clarament un raonament molt simple que és el següent: la Independència és el primer objectiu d'un país quan es troba encotillat a les grapes d'uns ocupants com són "ejpaña" i "france". No hi ha objectiu més important i a la vegada més urgent que pugui sobrepassar aquesta finalitat ineludible. La primera condició que ha de tenir un país que se'n consideri, és la de la pròpia llibertat per a gestionar-se a si mateix interpretant la voluntat dels seus ciutadans. Mentre estigui sota les influències dels ocupants és prou evident que aquesta primera condició queda completament descartada. També és prou aclaridor que amb els partits amb què comparteixen la direcció del país, no són els elements coadjuvants necessaris per poder tirar endavant un projecte de Independència com cal. Crec que aquí rau l'error de perspectiva que aquest partit ha sofert en els seus darrers passos.

L'única esperança meva en aquests moments es fonamenta en la possible reactivació i reconversió anunciada per Joan Carretero. De moment és l'únic perfil d'un polític que sembla tenir les idees clares i que insisteix en el concepte bàsic, que la Independència ha de convertir-se en el primer deure del país que com el nostre n'està mancat.

Trobo completament errònies les paraules del Conseller Huguet: anar a poc a poc i sense estridències ni moviments eixelebrats que cremen a la gent. Senyor Huguet, el que crema a la gent és veure la inoperància dels que han de liderar el país i estan posseïts de la inseguretad, fruit d'una nebulosa mental que els porta a fer declaracions com les que vostè a fet.

Els ciutadans d'aquest país estem farts, cuits i cansats fins a l'esgotament de veure la inoperància que mostren tots vostès, davant el gravíssim problema que continua tenallant Catalunya i la seva necessària llibertat.

El sentiment independentista està molt més arrelat del que vostès mateixos creuen. Recordem la manifestació del 18 de febrer del 2006, amb prop d'un milió de persones. Som molts els ciutadans que estem a l'espera de veure aparèixer uns propulsors capaços de conduir tota aquesta força cap a la nostra llibertat, tants i tants anys somniada.

No són uns bons lectors de la realitat social del nostre país. "Que la prudència no ens faci traïdors" va dir un personatge de relleu reconegut. Actuïn, actuïn amb tot el coratge que ens és necessari i cada dia més urgent.

Claudi Romeu, 22 d'agost del 07